

عنوان مقاله:

موتیف های پزشکی در قصه های مثنوی

محل انتشار:

فصلنامه متن پژوهی ادبی، دوره 27، شماره 95 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

افسانه سعادت - پژوهشگر پسادکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

محسن محمدی فشارکی - دانشیار، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

نوشتار حاضر پیرامون قصه‌هایی از مثنوی می‌باشد که حاوی نکات درمانی و پزشکی است؛ بدین منظور نگارندگان تمام داستان‌های مثنوی را بررسی و موتیف‌های درمانی و پزشکی را از آن استخراج کردند. این گزاره‌ها بدون در نظر داشتن نام گوینده به تجویزهای یک پزشک می‌ماند. این پژوهش نشان داد که مولانا با مفاهیم پزشکی آشنا بوده است و برای القای مقصود از گزاره‌های درمانی و پزشکی استفاده کرده است؛ سراینده در لابه لای داستان‌های مثنوی در کسوت یک پزشک پدیدار شده است و به تشریح بیماری‌های جسمی و به ویژه بیماری‌های روحی و طریق درمان آن‌ها پرداخته است. عمده مطالب درمانی مطروحه در مثنوی در ارتباط با مزاج‌شناسی، نبض-شناسی، گیاه‌درمانی و شیوه‌های درمان است. در بسیاری از داستان‌ها، شخصیت اصلی داستان درگیر یک بیماری جسمی یا روحی بوده که توسط طبیب جسمانی یا روحانی، وضعیت او بهبود یافته است.

کلمات کلیدی:

بیماری جسمی و روحی، مثنوی معنوی، جلال‌الدین مولوی، موتیف پزشکی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1556663>

